

I

Не вір, вродливко, Лісунові:
Не вирій носить він, а вир...
Нехай сурмить у млі сосновій,
Нехай гукає, людозвір,—
Не йди на клик його, не вір
Цьому на юнок ласунові!

I Водяник до вас — охочий.
Що напада біля річок:
Замружить бризками вам очі,
Підкине тріпот спідничок —
I потерпає квітничок
Ще не підливаний дівочий...

Та він не змучить ані трохи,
А тільки змочить вас, пустун,—
Пригода лиш серед дороги,
Веселий сміх тому, хто юн...
...Зовсім інакший — Полісун,
Оброслий обр копиторогий!

II

Заманить поночі в гущави,
В найглибшу глушу лісову,
Не зоглядишся, коли зчавить,
Зімне і кине на траву...

Пручатимешся ще у лапах,
Ще борсатимешся під ним,
Та, п'ючи твій дівочий запах,
Докраю стане він п'яним...

І закричиш в обіймах шорстких,
Заб'єшся тріпотами птиць,
Приймаючи жорстокі впорски
Його розтоплених живиць...

Звиватимешся в лапах в'юнка,
Мов од розлючених стожал,
Та це ще більше буде, юнко,
Його розпалювати шал!

Проситимешся в козлолюда,
Благатимеш його — "досить!.."
Та, як ліси, глухою буде
Його любашна ненасить.

Цілюючи, лише над ранок
Тебе лишить людокозел.
"Приходь. Та пий,— рикне,— рум'янок",
Всі тайни відаючи зел.

Де сталось, крикне хтось, ідучи:
"Ой і суниць же у траві!
Які ж солодкі та пахучі,
Які червоні та живі!"

Міттенвальд, 1949